

Arrest

nr. 159 491 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadjiek van etnische origine te zijn. U werd in 1988 geboren in de wijk Karte Naw van Kaboel-stad maar alvorens u één jaar oud was verhuisde u met uw ouders naar Pakistan. Omdat uw ouders dachten dat de problemen in Afghanistan opgelost zouden zijn, besloten ze samen met u in februari 2009 terug te keren naar Afghanistan om er een nieuw leven op te bouwen.

Op 29 december 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, nadat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen met de Taliban naar aanleiding van uw werkzaamheden als tolk voor de beveiligingsfirma USPI ("United States Protection and Investigation"). Het CGVS nam op 1 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming

omdat er geen geloof werd gehecht aan uw werkzaamheden als tolk, waarop u uw terugkeervrees steunde. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 28 januari 2011.

Tussen 17 februari 2011 en 11 januari 2013 diende u tien asielaanvragen in. U keerde nooit terug naar uw land van herkomst. U verklaarde niet naar Afghanistan terug te kunnen omwille van de problemen die u reeds had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Hierdoor zouden ook uw ouders na uw vertrek bedreigd zijn geweest door uw vijanden. Ook haalde u de algemene situatie in Pakistan en in Afghanistan aan. Om deze asielaanvragen te staven, legde u een brief neer van uw vader inzake uw problemen vergezeld van een antwoord van de politie van 4 februari 2010, de enveloppe waarmee deze is verstuurd en een brief van uw vader die bevestigd werd door de wijkverantwoordelijken, de imam en drie politieagenten. Deze tien opeenvolgende asielaanvragen werden telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

Op 21 februari 2013 trok u naar Duitsland, dat u in mei 2013 in het kader van de Dublin-akkoorden aan België overdroeg. Uw twaalfde asielaanvraag diende u in op 6 mei 2013. Inzake uw twaalfde asielaanvraag werd een technische weigering genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u verzaakte zich aan te melden.

Op 7 april 2014 diende u een dertiende asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde toen dat uw vijanden nog steeds naar u op zoek waren. U verklaarde ook dat uw vader enkele maanden voordien overleed, waarop uw moeder bij haar neven introk in Mazar-i-Sharif. Waaraan uw vader overleed, verklaarde u niet te weten. Het CGVS nam op 24 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag. Hiertegen diende u geen beroep in.

Op 17 oktober 2014 verklaarde u zich een veertiende keer vluchteling verklaard. U verbleef destijds in het gesloten centrum te Vottem. U werd op 25 september 2014 naar dit centrum overgebracht nadat u volgens het administratief verslag "onrust stookte" voor de gebouwen van de Dienst Vreemdelingenzaken. U verwees nogmaals naar de problemen die u eerder had vermeld. Omwille van uw werk voor USPI diende u de Taliban te vrezen. U verklaarde dat uw moeder in Pakistan woonde. In Afghanistan had u twee neven die u telefonisch bedreigd hadden. Zij meenden dat u christen geworden was omdat u geruime tijd in een kerk verbleven had. U verklaarde dat sommige van uw familieleden voor de Taliban of voor Hezb-i Islami werkten. Tot slot verklaarde u dat de algemene situatie in uw regio van herkomst niet goed was, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. U legde geen nieuwe documenten neer. Op 21 oktober 2014 oordeelde het CGVS dat uw veertiende asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden. Op 21 oktober 2014 werd u naar Afghanistan gerepatriëerd.

Op 9 november 2015 werd bij een interventie door de lokale politie van Brasschaat gearresteerd en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM). Op 16 november 2015 diende u een vijftiende asielaanvraag

U verklaarde dat u niet in 2009 maar wel in 2006 naar Afghanistan terugkeerde. Waar u eerder beweerde dat u enkel een zus had, stelde u nu dat u ook twee broers heeft. Uw broer S. Ma. zou voor een ontmijningsbedrijf hebben gewerkt en werd in 2013 door Hezb-i-Islami om het leven gebracht. Uw broer S. M. zou sinds 2004 voor USAID in Afghanistan hebben gewerkt en werd door de Taliban bedreigd omwille van zijn tewerkstelling. U verklaarde dat u anderhalve maand na uw repatriëring naar Kabul benaderd werd door een jeugdvriend Din Mohammad met de vraag om de Taliban te vervoegen. Nadat u zijn aanbod meermaals af sloeg, zou hij u in februari 2015 in uw been hebben geschoten. In december 2014 zou u ook een brief van de Taliban hebben ontvangen. Daarnaast meldde u eveneens problemen met uw verwanten in Surobi. Geïnspireerd door eigendomsconflicten zouden uw verwanten, die banden hebben met rebellengroeperingen, u en uw familieleden ervan beschuldigd hebben te spioneren voor de buitenlanders omwille van de tewerkstelling van S. M. en omwille van uw verblijf in Europa. Deze beschuldigingen werden door uw verwanten gemeld bij de Taliban, zo vernam u van familieleden die u goed gezind waren. Ter staving van uw vijftiende asielaanvraag legt u volgende kopieën neer: een overzicht van de carrière van uw broer Sayed Mohammad, uw schooldiploma, de brief van de Taliban en de brief van Hezb-i-Islami waarin ze u broer S. Ma. vroegen zijn activiteiten voor het ontmijningsbedrijf stop te zetten. Tevens toonde u tijdens het voorafgaand gehoor tien foto's van u met vrienden in Surobi, een foto van uw moeder en uw broer bij het graf van S. Ma. en een foto van het graf van uw vader.

Het CGVS nam op 3 december 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. Met het arrest van 14 december 2015 heeft de RvV uw beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 december 2015 heeft u een zestiende asielaanvraag ingediend. U verblijft nog steeds in het CIM. U herhaalt dat u problemen heeft in Afghanistan maar legt hierover geen verdere verklaringen af. U legt wel enkele documenten neer die het bestaan van uw familieleden moeten aantonen. U verklaart dat het

om documenten van het UNHCR gaat, alsook om taskara's, een paspoort en een paar documenten van de Afghaanse autoriteiten.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Wat betreft uw beweerde tewerkstelling voor USPI en uw vrees voor vervolging vanwege de Taliban, dient te worden opgemerkt dat deze asielmotieven door het CGVS als volstrekt ongeloofwaardig werden beoordeeld en deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd.

Wat betreft de asielmotieven die u pas naar aanleiding van uw vorige (vijftiende) asielaanvraag aanbracht, namelijk de problemen die uw twee broers met rebellenbewegingen hebben gekend omwille van hun tewerkstelling, dient te worden opgemerkt dat het CGVS tot de conclusie kwam dat deze eveneens ongeloofwaardig zijn gebleken. Het CGVS stelde onder meer vast dat u tijdens uw eerdere veertien asielprocedures geen melding maakte van het feit dat u twee broers zou hebben en dat u bijzonder onduidelijk was over de problemen die uw zogezegde broer S. M. zou hebben gekend. Ook uw gewijzigde verklaring als zou u eigenlijk uit het district Surobi afkomstig zijn en er problemen kennen met familieleden, bleek gezien uw tegenstrijdige en vage relaas hieromtrent geheel ongeloofwaardig. Verder maakte u het ook niet aannemelijk dat de Taliban pogingen zouden hebben ondernomen om u te rekruteren voor hun gewapende strijd. De RvV heeft uw beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen en noemde uw verklaringen "incoherent, inconsequent en dus ongeloofwaardig".

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De neergelegde documenten vermogen de eerdere appreciaties van de asielinstanties ook niet te weerleggen. Het document "vehicle details" op naam van Sayed Masood, het paspoort op naam van Sayed Maqbool Jalil, de onduidelijke foto, het onleesbare terugkeerdokument van het UNHCR in Pakistan, de taskara van Sayed Mohammad, een andere taskara met onduidelijk nummer, de taskara van Mermen Saleha, enkele onleesbare pagina's uit een taskara en nog enkele onleesbare documenten, vermogen uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Immers, dit zijn vooreerst documenten die u per fax ontvangen heeft en waarvan de leesbaarheid te wensen overlaat. U stelt voorts dat deze documenten dienen aan te tonen dat dit uw familieleden zijn. Echter, dergelijke stukken zijn slechts dienstig bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat frauduleuze identiteitsdocumenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het voorleggen van een identiteitsdocument niet bewijst dat de houder van het document in kwestie door een rebellengroepering vervolgd werd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten

en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het nonrefoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van "artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending artikel 3 van het EVRM juncto schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet".

Verzoeker geeft een theoretische toelichting en stelt dat hij "werkte met de buitenlandse troepen en het is een algemeen bekend feit dat dergelijke mensen en hun familieleden door de taliban vervolgd

worden. Niet alleen verzoeker maar ook zijn broers werkten voor buitenlanders". Hij verwijst ter staving naar de nieuwe Guidelines van UNHCR "A. Potential Risk Profiles" <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>;

Ter staving verwijst verzoeker naar het "vehicle details" op naam van S. Ma. (stuk 2), kopie van paspoort en taskara van S. Ma. (stukken 3 en 4), kopie taskara en paspoort van S. M. (stukken 5 en 6), kopie van het paspoort van verzoekers vader (stuk 7) en kopie van het terugkeerdokument van het UNHCR in Pakistan (stuk 8).

Voorts stelt verzoekende partij dat hij slachtoffer werd van directe vervolging omdat hij weigerde om gedwongen gerekruteerd te worden door een van zijn jeugdvrienden en meent dat de schotwonde in zijn been EN de landeninformatie over de gedwongen rekruteringen dit staven (UNHCR guidelines:

Men and Boys of Fighting Age <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

"Verzoeker meent dat hij omwille van diverse redenen, onder andere eigendomsbetwisting, in negatieve aandacht van Taliban gekomen is" en verwijzend naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat: tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de tijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen". Verzoeker besluit dat *"Men hoeft geen psychologe en psychiater te zien om te beseffen dat verzoeker enorm getraumatiseerd is door wat hij in zijn leven meegemaakt heeft.*

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *"materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".*

Ten slotte meent verzoeker dat verweerster artikel 3 EVRM schendt door het terugsturen van verzoeker naar een land zoals Afghanistan. Hij wijst vervolgens nog op enkele persartikels van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en het arrest HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de stukken van het administratief dossier en de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag zich baseert en verder bouwt op het asielrelaas dat hij uiteenzette in zijn eerdere asielaanvraag. Bij arrest nr. 158.464 van 14 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ten aanzien van dit asielrelaas echter reeds geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit om volgende redenen:

"Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zoals verklaard tijdens zijn veertien vorige asielaanvragen, opnieuw stelt dat hij de Taliban vreest. In het arrest van de Raad van 28 januari 2011, nr. 55193 werd de vrees op dit punt ongegrond geacht. Verzoeker geeft bij zijn huidige asielaanvraag wel toe dat hij inderdaad gelogen had op dit punt en dus aanhoudend leugenachtige motieven voorhiel bij zijn veertien eerdere asielaanvragen over zijn werk als tolk voor de USPI. Hij verklaart nog steeds dat hij tot 2009 in Pakistan studeerde en hij toen naar Afghanistan terugkeerde om later in hetzelfde jaar, naar België te komen. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker voor zijn eerste komst naar België in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten of van de Taliban. Immers verzoekers ouders hebben Afghanistan verlaten toen verzoekende partij amper een jaar was en hij heeft na zijn studies slechts kort voor het eerst als volwassene in Afghanistan gewoond. Verzoeker stelt thans dat hij wel nog steeds de Taliban vreest maar omwille van het feit dat ze zijn medewerking opeisen.

1.1.1. Verzoeker beweert bij huidige asielaanvraag tevens dat zijn familie niet in 2009 maar wel in 2006 naar Afghanistan terugkeerde. Hij verklaart thans dat hij naast een zus ook twee broers had waarvan Sayed Massoud in een ontmijningsbedrijf werkte en in 2013 om het leven kwam beweerdelijk door Hezb-i-Islami. Verzoeker zou in 2009 Afghanistan verlaten hebben omdat zijn familie problemen had met de Taliban omwille van zijn broer Sayed Mohammad die bedreigd werd door de Taliban omdat hij vanaf 2004 voor USAID werkte. Verzoeker stelt ook dat hij anderhalve maand na zijn repatriëring uit België naar Kabul benaderd werd door een jeugdvriend Din Mohammad met de vraag om de Taliban te vervoegen. Verzoeker zou deze persoon ontmoet hebben tijdens zijn familiebezoeken aan Afghanistan tussen 2006 en 2009. Verzoeker kreeg problemen omdat hij de eis van samenwerking met de Taliban steeds opnieuw afsloeg en deze vriend schoot hem in februari 2015 in het been. Verzoeker zou in december 2014 ook een brief van de Taliban ontvangen hebben.

1.1.2. Voorts verklaart verzoeker nog familiale problemen over erfenissen in het bijzonder omwille van eigendomsconflicten. Zijn verwanten in Surobi, die banden hebben met rebellengroeperingen, beschuldigen verzoekers familieleden ervan te spioneren voor de buitenlanders gezien de tewerkstelling van Sayed Mohammad en verzoekers verblijf in Europa. Deze beschuldigingen zouden gemeld zijn aan de Taliban.

1.1.3. Ter staving van verzoekers huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende fotokopieën neer: het overzicht van de carrière van de broer Sayed Mohammad, verzoekers schooldiploma, de brief van de Taliban en de brief van Hezb-i-Islami waarin gevraagd werd aan de broer Sayed Massoud zijn activiteiten voor het ontmijningsbedrijf stop te zetten. Verzoeker toonde voorafgaand aan het CGVS-verhoor tien foto's van hem met vrienden in Surobi, een foto van zijn moeder en zijn broer bij het graf van Sayed Massoud en een foto van het graf van zijn vader.

1.2. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekende partij het tijdstip van zijn terugkeer naar België na zijn repatriëring op 14 oktober 2014, niet documenteert. Hij werd opgepakt op 9 november 2015 bij een controle door de politie en overgebracht naar een gesloten centrum teneinde hem te repatriëren. Er is aldus geen enkele zekerheid over verzoekers aankomst in België en hoe lang hij inderdaad gewacht heeft om asiel aan te vragen. Het is enkel onwaarschijnlijk dat verzoekende partij de dag van zijn aankomst in België meteen wordt gecontroleerd door de politie, wat verzoeker ook niet beweert. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet de bedoeling had meteen asiel aan te vragen. Waar verzoekende partij wijst op de lange wachtrijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ingezien worden waarom dit verzoekende partij kan verhinderen zich aan te bieden tot hij aan de beurt komt. Verzoeker heeft aldus verzuimd diligent op te treden waardoor zijn dringende nood aan bescherming sterk gerelativeerd moet worden.

1.3. Voorts dient te worden gesteld dat verzoekende partij talrijke nieuwe elementen aanbrengt die zich niet hebben voorgedaan na de afhandeling van zijn veertiende asielaanvraag maar sommige reeds voor zijn eerste komst naar België. Verzoeker stelt zelf dat hij onder meer Afghanistan verliet omdat zijn broer voor USAID werkte. Verzoeker toont dit niet aan met originele documenten. Hoe dan ook verzoeker heeft nooit voor buitenlandse troepen gewerkt zodat hij evenmin een dergelijk profiel kan voorhouden. Bovendien indien verzoekers broer inderdaad 11 jaar voor USAID heeft gewerkt dan heeft verzoeker het zelfs niet nodig gevonden om dit gedurende zijn 14 eerdere asielaanvragen te melden. Noch heeft verzoekende partij zijn broers vermeld. De bestreden beslissing stelt terecht "Uw bewering dat u uw broers jarenlang onvermeld liet, bevreemdt des te meer daar u nu beweert dat de werkelijke aanleiding van uw eerste vlucht naar België problemen betrof die voortvloeiden uit de tewerkstelling van uw broer Sayed Massoud (CGVS 30/11/2015 p.7). Op de vraag waarom u uw twee broers niet eerder vermeldde, antwoordt u dat uw tante u aanraade om hun bestaan te verhullen zodat u uw moeder (gezien het overlijden van uw vader) gemakkelijker kon laten overkomen met gezinshereniging (CGVS 30/11/2015 p.3,7). Deze argumentatie gaat niet op. Bij uw aankomst in 2009 verklaarde u immers dat uw vader nog in leven was. Zijn overlijden werd door u pas gemeld in uw twaalfde asielaanvraag. Hoewel u hierop gewezen werd houdt u vast aan uw verklaringen en voegt u er nog aan toe dat u gezien uw jonge leeftijd misleid werd door anderen (CGVS 30/11/2015 p.3). Aangezien u ten tijden van uw eerste asielaanvraag 21 jaar oud was houdt uw vergoelijking dat u de maturiteit miste om naar eigen inzicht de voorgehouden echte asielmotieven te verklaren geen stand. Dat u opeens na vijf jaar opeens met twee broers komt aanzetten om meteen daarna problemen met de Taliban en Hezb-i-Islami aan hun personen te verbinden, is allerm minst aannemelijk".

Verzoeker laat na pertinente elementen aan te brengen die dit kunnen weerleggen. Hij beperkt zich tot het stellen dat hij bij zijn binnenkomst 21 jaar oud was en nog niet "rijp genoeg [was] om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad". Verzoekende partij echter was reeds 26 jaar bij zijn veertiende asielaanvraag en had intussen ruim - minstens 13 keer - de ervaring en mogelijkheid gehad om dit recht te zetten zelfs aan de hand van gedegen documenten.

1.4. Ook thans is verzoekende partij niet bij machte een coherent relaas te brengen over deze broers zodat niet kan overtuigen dat zij de aanleiding waren van verzoekers vertrek uit Afghanistan in 2009.

Immers indien de familie vervolgd werd omwille van het werk van deze broers dan komt het redelijk voor te veronderstellen dat de broers en hun gezin in de eerste plaats werden gevisieerd en niet verzoekende partij die nooit in Afghanistan heeft gewoond voor het beëindigen van zijn studies in Pakistan in 2009 en dan nog slechts voor enkele maanden.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: "Bovendien blijkt uw kennis van de problemen van Sayed Mohammad die u in 2009 Afghanistan zouden hebben doen ontvluchten uitermate beperkt. Gevraagd om de problemen van uw broer voor uw eerste vlucht uiteen te zetten, werpt u eerst een reeks vergoelijkingen en algemeenheden op. U vertelt dat alle personen die werken met de buitenlanders op problemen met de Taliban stuiten en dat uw broer het beter kan uiteenzetten (CGVS 30/11/2015 p.7). Nadat er herhaaldelijk aangedrongen wordt om specifiek de problemen die uw broer voor 2009 ondervond uit te leggen, komt u niet verder dan de zeer algemene uitspraak dat hij telefonisch en schriftelijk bedreigd werd (CGVS 30/11/2015 p.7). Deze vaststelling schaadt verder uw geloofwaardigheid.

Niet alleen moet er vastgesteld worden dat uw verklaring twee broers te hebben volstrekt tegenstrijdig is aan wat u veertien asielaanvragen lang verklaarde, ook moet er op gewezen worden dat u het bestaan van uw broers allerm minst staft. Over uw broers legt u enkel een curriculum vitae, een brief van Hezb-i-Islami en een foto neer. Het curriculum vitae kan door eenieder op de computer opgemaakt zijn en vormt als dusdanig geen objectief bewijsstuk. Van de brief van Hezb-i-Islami brengt u enkel een kopie aan waardoor de authenticiteit niet nagegaan kan worden (CGVS 30/11/2015 p.2). Uw bewering dat de brief aan uw broer gericht is, kan nergens uit het stuk opgemaakt worden. De brief is enkel gericht aan de verantwoordelijke van het ontmijningsbedrijf zonder dat er namen in genoemd worden (CGVS 30/11/2015 p.10). De foto mist eveneens bewijskracht. Ze toont twee personen bij een graf met opschrift Sayed Massoud Sadaat. De twee personen zijn uw moeder en uw broer en het graf herbergt uw overleden broer, zo beweert u (CGVS 30/11/2015 p.8). Nergens kan uit afgeleid worden dat de personen daadwerkelijk uw familieleden zijn of dat de overledene werkelijk uw broer is. Op basis van bovenstaande bevindingen moet er besloten worden dat u het bestaan van uw broers allerm minst aantoot."

1.5. Wat betreft de problemen met familieleden in Afghanistan die verzoekers familie beschuldigden van spionage voor buitenlanders omwille van de tewerkstellingen van de verklaarde broers en verzoekers verblijf in het buitenland brengt verzoekende partij geen argumenten aan zodat de motieven in de bestreden beslissing staande blijven. Verzoekers bewering dat zijn verwanten uit Surobi de Taliban op de hoogte zouden gebracht hebben is louter hypothetisch en niet onderbouwd. Verzoeker erkent dat hij niet bekend is met Surobi.

Voorts zijn verzoekers familiale problemen verbonden met erfeniskwesties en eigendomsge schillen. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker ook onbekend is met de namen van deze familieleden en met hun vermeende banden met rebellengroeperingen (CGVS 30/11/2015 p.11,12). Verzoekers eigen familie woonde immers in Kabul. Verzoeker toont niet aan hoe de Taliban van Surobi problemen kunnen geven aan verzoeker die in Kabul woont. Voorts heeft verzoeker geen toelichting waar de bestreden beslissing stelt dat Surobi bewoond wordt door Pashtounen en Pashai terwijl verzoekers familie Tadzjieken zijn. Verzoeker toont geenszins de waarachtigheid van zijn beweerde familiale problemen aan, noch problemen met de Taliban uit Surobi. Dit klemt te meer nu verzoeker beweerdelijk toch nog meerdere toeristische uitstappen naar dit district zou gemaakt hebben (CGVS 30/11/2015 p.8,11,12). Ten slotte zijn verzoekers verklaringen over zijn neven Ajmal en Emal Wardak en hun banden met rebellengroeperingen incoherent en dermate vaag dat de realiteit van deze problemen niet kan komen vast te staan. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekers neven bij zijn veertiende asielaanvraag lid van Hezb-i-Islami waren (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 1.2) terwijl verzoeker thans niet weet of ze lid zijn van een bepaalde partij of groepering (CGVS 30/11/2015 p.12). Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen verklaart hij dat hij onbekend is met het verschil tussen beide groepen en hij er ook niet wil over nadenken (CGVS 30/11/2015 p.12,13). Verzoeker heeft dan ook geen belangstelling voor de asielmotieven die hij zelf inroept zodat hijzelf de geloofwaardigheid ervan ondergraaft te meer de bestreden beslissing terecht stelt: "Verder kan u ook over uw relatie met Ajmal Wardak geen eensluidende verklaringen afleggen. Zo beweert u nu dat u geen problemen had met Ajmal en dat u op enkele plechtige gelegenheden na ook geen contact met hem had (CGVS 30/11/2015 p.6). In uw veertiende asielaanvraag had u echter verklaard dat u geen goede relatie had met Ajmal en dat hij u tot tweemaal toe arresteerde (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 4.2). Uw verklaringen wijken dermate van elkaar af dat het geloof in het opgehangen beeld van Ajmal Wardak sterk geschaad wordt. Gewezen op uw eerdere verklaringen verklaart u opeens dat u wel door toedoen van Ajmal Wardak gearresteerd werd (CGVS 30/11/2015 p.6). Deze post factum verklaring kan allerm minst overtuigen. Bovenstaande bevindingen laten evenmin toe geloof te hechten aan uw vrees voor uw neven Ajmal en Emal Wardak".

1.6. *Verzoekers eigen voorgehouden problemen met de Taliban zijn evenmin overtuigend. Zo heeft hij geen rechtstreeks contact met de Taliban -die hij overigens niet kan onderscheiden van andere groeperingen- maar via een jeugdvriend. Nog daargelaten of verzoekers familie in 2004 naar Afghanistan zou teruggekeerd zijn en hij als enige in Pakistan zou gebleven hebben omwille van zijn studies, dan nog kan niet worden ingezien hoe een jonge man die hij omwille van zijn verblijf in België, al vele jaren niet meer heeft gezien, na zijn repatriëring uit België hem over een aansluiting bij de Taliban zou aanspreken. Bovendien is verzoekende partij strijdig waar hij tezelfdertijd stelt dat zijn familie door de Taliban onbetrouwbaar bevonden worden omwille van de vele contacten met buitenlanders, en anderzijds zou dezelfde Taliban hem aansporen om aan te sluiten bij hun groepering. Verzoekers verklaringen zijn incoherent, inconsequent en dus ongeloofwaardig.*

1.7. *Ten slotte kan ook nog toegevoegd worden dat geenszins uit de verklaringen van verzoeker kan afgeleid worden dat hij problemen heeft ondervonden of zou ondervinden omwille van zijn acties in Europa waarbij hij onder meer in bepaalde kerken verbleef. Verzoekers uiteenzetting over het al dan niet toepasselijk juridisch stelsel in een land waar rechtspluralisme kenmerkend is, blijft louter theoretisch nu verzoeker deze problemen meende zelf niet te moeten aanbrengen."*

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontkrachten, ingaat op de weigeringsmotieven die ten grondslag lagen van de weigering van zijn eerdere asielaanvraag en voor deze weigeringsmotieven een verklaring tracht te bieden, hierbij onder meer verwijzende naar het feit dat hij maar ook zijn broers met buitenlandse troepen werkten, zijn broer omwille van deze tewerkstelling vermoord werd en hij zelf een schotwonde in het been kreeg en hijzelf vreest gedwongen gerekruteerd te worden dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

2.4. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: verzoeker legt enkele documenten neer die het bestaan van zijn familieleden moeten aantonen. Hij verklaart dat het om documenten van het UNHCR gaat, alsook om taskara's, een paspoort en een paar documenten van de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker herhaalt dat hij problemen heeft in Afghanistan maar legt hierover geen verdere verklaringen af.

Ten aanzien van de bijkomende verklaringen die verzoeker aflegde en die een loutere voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd: *"Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."*

Met betrekking tot de bijkomende documenten die verzoeker dienaangaande neerlegde en waarvan hij tevens kopie aan zijn verzoekschrift voegt wordt - nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn veertien eerste asielaanvragen nooit melding maakt van het bestaan van deze broers zodat ernstig kan getwijfeld worden aan de voorgehouden familieband met verzoeker - door de bestreden beslissing als

volgt gemotiveerd: "De neergelegde documenten vermogen de eerdere appreciaties van de asielinstanties ook niet te weerleggen. Het document "vehicle details" op naam van Sayed Masood, het paspoort op naam van Sayed Maqbool Jalil, de onduidelijke foto, het onleesbare terugkeerdokument van het UNHCR in Pakistan, de taskara van Sayed Mohammad, een andere taskara met onduidelijk nummer, de taskara van Mermen Saleha, enkele onleesbare pagina's uit een taskara en nog enkele onleesbare documenten, vermogen uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Immers, dit zijn vooreerst documenten die u per fax ontvangen heeft en waarvan de leesbaarheid te wensen overlaat. U stelt voorts dat deze documenten dienen aan te tonen dat dit uw familieleden zijn. Echter, dergelijke stukken zijn slechts dienstig bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie dat frauduleuze identiteitsdocumenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het voorleggen van een identiteitsdocument niet bewijst dat de houder van het document in kwestie door een rebelligroepering vervolgd werd. "

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkele wijze zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt beschouwd als hier hernomen.

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van een terugkeer naar Afghanistan stelt de bestreden beslissing met recht als volgt: "Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het nonrefoulementbeginsel. "

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat de hierboven vermelde analyse van de veiligheidssituatie onjuist of achterhaald zou zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER